

ÎNCHEIERE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
judecători

Iulia Sîrcu
Ion Druță, Galina Stratulat

examinând, fără înștiințarea participanților la proces, admisibilitatea recursului declarat de Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Constantin Vătămanu împotriva Întreprinderii Municipale „Regia Transport Electric”, Parcul de Troleibuze nr. 3 cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsă forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Constantin Vătămanu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 19 iulie 2016, Constantin Vătămanu a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Regia Transport Electric”, Parcul de Troleibuze nr. 3 cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsă forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a fost angajat în baza contractului individual de muncă nr. 154/2013 din 16 mai 2013, în calitate de conducător de troleibuz, cl. 3 în cadrul Parcului de Troleibuze nr. 3 a ÎM „Regia Transport Electric”.

Afirma reclamantul că, la 22 iunie 2016, fără a i se cere careva explicații i s-a adus la cunoștință ordinul de aplicare sancțiunii disciplinare - concedierea din funcția de conducător de troleibuz, temeiul concedierii fiind art. 86 alin. (1), lit. g) Codul muncii, încălcarea repetată, pe parcursul unui an, a obligațiilor de muncă, dacă anterior salariatul a fost sancționat disciplinar;

A mai indicat că la emiterea ordinului de concediere nu i s-au cerut explicații, fapt ce contravine art. 208 alin. (1) Codul muncii și art. 7 din Convenția Internațională cu privire la încetarea raporturilor de muncă, din inițiativa patronului nr.158 din 22 iunie 1982, ceea ce a împiedicat elucidarea circumstanțelor relevante care urmau a fi stabilite de angajator până la emiterea ordinului de concediere.

Susține că, pentru aceeași faptă i s-au aplicat mai multe sancțiuni disciplinare.

La 17 februarie 2016 i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară - mustrare aspră pentru faptul că, nu ar fi respectat distanța dintre troleibuze, iar după 17 februarie 2016 nu a mai comis sancțiuni disciplinare, însă la 22 iunie 2016, angajatorul i-a aplicat sancțiune disciplinară concedierea.

Consideră că acțiunile angajatorului sunt contrare art. 206 alin. (4) Codul muncii.

Indică că, contrar prevederilor art. 209 Codul muncii, de către angajator a fost omis termenul de o lună de zile pentru aplicarea sancțiunii disciplinare.

Or, ultima pretinsă sancțiune disciplinară i s-a stabilit la data de 01 februarie 2016, angajatorul având un termen de o lună din ziua constatării, însă sancțiunea disciplinară i s-a aplicat la data de 22 iunie 2016, deși termenul de o lună a expirat la data de 22 martie 2016.

Totodată, în perioada 25 februarie 2016 – 17 iunie 2016, indică reclamantul că s-a aflat în concedii medicale: 25 februarie 2016 – 18 martie 2016, după o perioadă de 5 zile de la data de 23 martie 2016 până pe 17 aprilie 2016 a fost iarăși în concediu medical, ulterior de la 18 aprilie 2016 până la 02 mai 2016, din 03 mai 2016 până la 09 mai 2016 și din 10 mai 2016 până la 17 iunie 2016, Concediile medicale au fost ca urmare a faptului că la data de 23 martie 2016 a avut loc un accident de muncă, din care cauză i-a fost fracturată mâna dreaptă, fiind necesare multiple intervenții chirurgicale.

A mai indicat că, la 22 martie 2016 au expirat 30 de zile pentru aplicarea sancțiunii disciplinare în baza pretensei abateri din 01 februarie 2016, din care cauză invocă tardivitatea aplicării sancțiunii disciplinare.

De asemenea, menționează că, ordinul de concediere contravine prevederilor art. 210 Codul muncii, nu este indicată nici o mențiune cu privire la organul în care sancțiunea poate fi contestată. Tot aici a indicat reclamantul că este unicul întreținător al familiei, având la întreținere trei copii minori, soția nefiind angajată.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iunie 2017, cererea de chemare în judecată depusă de Constantin Vătămanu împotriva ÎM „Regia Transport Electric”, Parcul de Troleibuze nr. 3 privind declararea nulității ordinului, anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și a sumei pentru întârziere, repararea prejudiciului moral a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 30 iunie 2017, Constantin Vătămanu a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 16 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Constantin Vătămanu și s-a menținut hotărârea din 30 iunie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

La 19 decembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei motivate (f.d. 160).

Iar, la 27 decembrie 2017, Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat în termen, în cazul în care copia deciziei instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 19 decembrie 2017 (f.d. 160), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

În susținerea recursului, Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi a invocat că consideră neîntemeiată decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, s-a aplicat legea care nu este aplicabilă, fiind de asemenea interpretată eronat legea, încălcări care au dus la soluționarea eronată a cauzei.

A mai invocat în susținerea recursului, că instanțele au aplicat eronat normele de drept material, fapt care a dus la soluționarea eronată a cauzei.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 22 ianuarie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 05 februarie 2018, ÎM „Regia Transport Electric” a depus referință, în care și-a exprimat dezacordul cu recursul declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în

măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului menționează că, Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea cauzei în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Constantin Vătămanu, prin intermediul avocatului Sergiu Popușoi se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Iulia Sîrcu

judecători

Ion Druță

Galina Stratulat